

LBRIS

We know
books

LAURA DAVE

Ultimul
mesaj

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA

București

DACĂ DESCHIZI UȘA STRĂINILOR...

Vezi mereu scena asta la televizor. O bătaie la ușa din față. De partea cealaltă, cineva așteaptă să-ți dea vestea care schimbă totul. La televizor, de obicei e un polițist sau un pompier, poate un militar. Dar când deschid ușa – când aflu că totul e pe cale să se schimbe pentru mine –, mesagerul nu este un polițist sau un agent federal cu pantaloni la dungă. Este o fată de doisprezece ani, în echipament de fotbal. Cu jambiere și tot tacâmul.

- Doamna Michaels? zice.

Am ezitat înainte de a răspunde, așa cum fac de multe ori când mă întreabă cineva dacă eu sunt doamna Michaels. Sunt și nu sunt. Nu mi-am schimbat numele. Am fost Hannah Hall în cei treizeci și opt de ani dinainte de a-l întâlni pe Owen și n-am văzut nici un motiv să devin altcineva după aceea. Dar eu și Owen suntem căsătoriți de mai bine de un an. Și, în timpul acesta, am învățat să nu corectez oamenii în nici un fel. Pentru că ceea ce vor ei de fapt să știe este dacă sunt soția lui Owen.

Cu siguranță, asta vrea să știe fata de doisprezece ani, ceea ce mă face să explic de ce eram așa de sigură că are doisprezece ani, după ce mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții împărțind oamenii în două mari categorii: copii și adulți. Această schimbare a fost produsă în ultimul an și jumătate de către Bailey, fiica

soțului meu, care are vârsta șocant de respingătoare de șaisprezece ani. Este rezultatul greșelii pe care am comis-o când am întâlnit-o pentru prima dată pe Bailey cea reținută și i-am spus că pare mult mai tânără decât este. A fost cel mai rău lucru pe care puteam să-l fac.

Sau poate al doilea pe listă. Cel mai rău lucru probabil că a fost încercarea mea de a drege busuiocul trântind o glumă despre cât mi-aș fi dorit ca cineva să mă poată întineri. Din acel moment, Bailey aproape că nu mă poate suferi, chit că acum mi-am învățat lecția și știu prea bine că nu e recomandat să te ții de glume de orice fel cu cineva care are șaisprezece ani. De fapt, cel mai bine e să încerci să nici nu vorbești prea mult.

Dar să revin la prietena mea de doisprezece ani care stă în pragul ușii, mutându-și greutatea de pe o gheată murdară pe cealaltă.

- Domnul Michaels m-a trimis să vă dau asta, a zis.

Apoi a întins mâna în care ținea o hârtie de corespondență galbenă, împăturită. Pe partea din față era scris HANNAH, cu scrisul de mână al lui Owen.

Îi iau hârtia, privind-o în ochi.

- Scuză-mă, zic. Nu prea înțeleg. Ești prietenă cu Bailey?

- Cine e Bailey?

Nu mă așteptam ca răspunsul să fie da. Este o prăpastie între șaisprezece și doisprezece ani. Dar nu pot să pun lucrurile cap la cap. De ce nu m-a sunat Owen pur și simplu? De ce a implicat-o pe fata asta? Primul gând a fost că s-a întâmplat ceva cu Bailey, și Owen n-a putut să plece de lângă ea. Dar Bailey este acasă, evitându-mă pe mine, ca de obicei, cu muzica ei zgomotoasă (în programul de azi - *Beautiful: The Carole King Musical*) bubuind pe scări în jos și rulând în buclă,

ca să-mi aducă aminte că nu sunt bine-venită în camera ei.

- Scuză-mă, sunt un pic nedumerită... unde l-ai văzut?

- A trecut pe lângă mine pe hol, zice ea.

Pentru un moment, mă gândesc că e vorba despre holul nostru, adică spațiul din spatele meu. Dar n-are nici un sens. Locuim într-o casă plutitoare în golf, o locuință lacustră, cum i se spune, doar că e aici, în Sausalito, unde formăm o comunitate. Patru sute de asemenea case. Astea-s casele plutitoare - numai gemuri și priveliști. Trotuarul nostru e un doc; holul nostru e un living.

- Deci l-ai văzut pe domnul Michaels la școală?

- Exact asta am spus, zice și se uită la mine gen „unde altundeva?”. Eu și Claire, prietena mea, ne duceam la antrenament. Și ne-a rugat să ducem asta. Am zis că nu pot decât după antrenament și a zis că bine. Ne-a dat adresa asta.

Mi-a întins altă hârtie, ca dovadă.

- Ne-a dat și douăzeci de dolari, mai spune, dar banii nu mi-i arată. Avea telefonul stricat sau așa ceva și nu putea să dea de dumneavoastră. Nu știu, că mi-a explicat din mers, practic.

- Deci... a spus el că are telefonul stricat?

- Altfel de unde era să știu?

Apoi telefonul ei sună - sau cred că e un telefon, până și-l scoate de la brâu și văd că arată mai degrabă ca un pager high-tech. Au revenit pagerele?

Musicalul lui Carole King. Pagere high-tech. Un alt motiv pentru care probabil că Bailey n-are răbdare cu mine. Există o întreagă lume a chestiilor pentru adolescenți despre care eu nu știu absolut nimic.

Fata tastează ceva pe dispozitivul ei, lăsând deja în urmă misiunea de douăzeci de dolari și pe Owen. Nu-mi vine s-o las să plece, neștiind încă ce se petrece. Poate e un fel de glumă bizară. Poate el crede că e nostim. Mie nu mi se pare nostim. În orice caz, nu încă.

- La revedere, zice ea și pleacă, îndepărtându-se de-a lungul docurilor.

Privind spre orizontul amurgului din San Francisco, văd cum se face tot mai mică, iar soarele care apune peste Richardson Bay îi luminează calea.

Apoi ies și eu. Într-un fel, parcă aștept ca Owen (dragul și caraghiosul meu Owen) să sară dintr-o parte a docului, cu restul echipei de fotbal chicotind în spatele lui, dezvăluindu-mi cu toții farsa de care se pare că nu mă prind. Dar nu e acolo. Nu e nimeni acolo.

Așa că închid ușa. Și mă uit la hârtia galbenă, împăturită, pe care o țin încă în mână. N-am deschis-o.

Mă gândesc în tăcere cât de mult aș vrea să n-o să deschid. Nu vreau să știu ce scrie în bilet. O parte din mine vrea să se agațe de acest ultim moment - momentul în care încă mai poți să crezi că e o glumă, o greșeală, un mare nimic; momentul dinainte de a ști sigur că a început ceva ce nu mai poți opri.

Desfac hârtia.

Mesajul lui Owen e scurt. Un singur rând, o ghicitoare în sine.

Protejeaz-o.

GREENE STREET, ÎNAINTE DE A FI GREENE STREET

L-am cunoscut pe Owen în urmă cu doi ani și ceva. Pe atunci, eu locuiam încă în New York. Trăiam la aproape cinci mii de kilometri de Sausalito, orașelul din California de Nord pe care acum îl numesc *acasă*. Sausalito este de partea cealaltă a podului Golden Gate față de San Francisco, dar la o lume distanță de viața din oraș. Liniștit, fermecător. Adormit. Este locul pe care Owen și Bailey îl numesc *acasă* de peste un deceniu. Este, de asemenea, diametral opus față de viața mea dinainte, în plin Manhattan, într-un magazin cu mansardă de pe Green Street, în SoHo – un spațiu mic, cu o chirie astronomică pe care n-am crezut niciodată cu adevărat că mi-o permit. L-am folosit atât ca atelier, cât și ca showroom.

Prelucrez lemn. Cu asta mă ocup. De obicei, oamenii fac fețe mirate când le spun că asta e jobul meu (în orice caz, încerc să-l descriu), le vin în minte imagini de la orele lor de atelier din liceu. Să fii lucrător în lemn este ceva oarecum asemănător și totuși complet diferit. Îmi place să spun că e un fel de modelaj, dar în loc să modelez lutul, eu modelez lemnul.

Am ajuns la profesia asta în mod natural. Bunicul meu era lucrător în lemn – unul excepțional – și munca

lui a fost în centrul vieții mele de când îmi amintesc, având în vedere că el m-a crescut aproape singur.

Tatăl meu, Jack, și mama mea, Carole (care prefera ca eu să-i spun Carole), erau total lipsiți de interes în ceea ce privea creșterea unui copil. Erau total lipsiți de interes în orice alt domeniu, cu excepția carierei de fotograf a tatălui meu. Bunicul a încurajat-o pe mama să facă un efort cu mine când eram mică, dar abia dacă îl cunosc pe tata, care călătorea în interes de serviciu două sute optzeci de zile pe an. Când era liber, se instala la ferma familiei lui din Sewanee, Tennessee, ca să nu fie nevoit să șofeze două ore până la casa bunicului, din Franklin, ca să-și petreacă timpul cu mine. Și la scurtă vreme după ce am împlinit șase ani, când tata a părăsit-o pe mama pentru asistenta lui – o femeie pe care o chema Gwendolyn și care abia împlinise douăzeci și unu de ani –, mama a încetat și ea să mai dea pe acasă. L-a hăituit pe tata până s-a întors la ea. Apoi m-a lăsat definitiv la bunicul.

Sună ca o melodramă, dar nu este. Desigur, nu e ideal să ai o mamă complet dispărută. Cu siguranță, nu te simți bine să te afli în poziția de receptor al acestei alegeri. Dar când mă uit acum în urmă, cred că mama mi-a făcut o favoare dispărând așa cum a dispărut – fără scuze, fără ezitări. Cel puțin, a fost clară: n-aș fi putut face nimic ca să-și dorească să rămână.

Și, pe de altă parte, eu am fost mai fericită așa. Bunicul meu era un om echilibrat și cumsecade și îmi pregătea cina în fiecare seară, și mă aștepta să termin de mâncat înainte de a anunța că e timpul să ne ridicăm de la masă și să-mi citească povești înainte de a merge la culcare. Și întotdeauna mă lăsa să mă uit la el cum lucrează.

Îmi plăcea foarte mult să-l privesc muncind. Se apuca de lucru cu o bucată imensă de lemn, manevrând-o într-un strung și transformând-o în ceva magic. Sau, dacă nu era chiar magic, își dădea seama cum s-o ia de la capăt.

Astea erau, probabil, momentele mele preferate când îl priveam la lucru: atunci când ridica din mâini și zicea „Ei bine, trebuie să facem altfel treaba asta, nu-i așa?” Apoi se apuca să descopere o nouă cale de a crea ceea ce voia. Bănuiesc că orice psiholog care-și merită banii ar spune că asta trebuie să-mi fi dat speranță, că trebuie să-mi fi spus că bunicul meu avea să mă ajute să fac același lucru și pentru mine. Să o iau de la capăt.

Dar dacă a avut vreun efect, acela a fost că m-am mulțumit cu opusul. Privind la munca bunicului meu, am învățat că nu totul era fluid. Existau anumite lucruri pe care le abordai din diferite unghiuri, dar la care nu renunțai. Făceai treaba pe care o aveai de făcut, oriunde te-ar fi purtat.

Nu m-am așteptat niciodată să am succes în prelucrarea lemnului - sau în evoluția mea de acolo către crearea de piese de mobilier. Sincer, nu mă așteptam nici să-mi pot câștiga traiul din asta. Bunicul își suplimenta veniturile luând câte o lucrare în construcții. Dar încă de timpuriu, când una dintre mesele mele de sufragerie cele mai impresionante a apărut în *Architectural Digest*, mi-am creat o nișă într-un grup de rezidenți din centrul New Yorkului. Așa cum mi-a explicat unul dintre designerii mei de interior preferați, clienții mei voiau să cheltuiască o grămadă de bani decorându-și casa într-un fel care să arate ca și cum n-ar fi cheltuit deloc. Piesele mele rustice, din lemn, îi ajutau în această misiune.

În timp, această clientelă devotată s-a extins cumva, în anumite orașe de pe coastă și stațiuni turistice: Los Angeles, Aspen, East Hampton, Park City, San Francisco.

Așa ne-am întâlnit eu și Owen. Avett Thompson, CEO la firma de tehnologie la care lucra Owen, îmi era client. Avett și soția lui, o femeie ridicol de frumoasă pe nume Belle, erau printre cei mai fideli clienți ai mei. Lui Belle îi plăcea să spună în glumă că era soția-trofeu a lui Avett, ceea ce ar fi putut fi nostim dacă n-ar fi fost în același timp cât se poate de adevărat. Era un fost model, cu zece ani mai tânără decât copiii lui adulți, născută și crescută în Australia. Piesele mele de mobilier erau în fiecare cameră a casei sale din San Francisco (unde ea și Avett locuiau împreună) și în reședința din provincie, recent construită în St. Helena, un orașel din capătul nordic al Văii Napa, unde Belle avea obiceiul să se retragă singură.

Îl întâlnisem pe Avett doar de câteva ori înainte ca el să apară împreună cu Owen în atelierul meu. Se aflau la New York pentru o întrevedere cu un investitor, iar Belle le-a cerut să treacă pe la mine să verifice noptiera cu muchii rotunjite pe care o comandase pentru dormitorul lor principal. Avett nu era sigur ce trebuia să verifice el, ceva despre cum o să dea în combinație cu cadrul patului – cadrul care avea să susțină salteaua lor ecologică de zece mii de dolari.

Sincer, lui Avett nu-i păsa câtuși de puțin. Când el și Owen au intrat, Avett era într-un costum de un albastru-electric, cu părul cărunt fixat cu gel și cu telefonul lipit de ureche. Era în mijlocul unei convorbiri. A aruncat o privire spre noptieră și a acoperit pentru o clipă microfonul.

– Mie mi se pare că arată bine, a spus. Asta e tot?

Apoi, înainte ca eu să răspund, a luat-o spre ieșire.

Owen, pe de altă parte, era uluit. S-a plimbat atent prin întregul atelier, oprindu-se să studieze fiecare piesă.

L-am privit în timp ce mergea. Oferea o imagine atât de derutantă! Tipul ăsta deșirat, cu păr blond ciufulit și pielea arsă de soare, cu Converse obosiți. Toate acestea, în discordanță cu jacheta sport de fițe. Arăta de parcă ar fi căzut de pe o placă de surfing direct în jacheta asta, cu cămașa strâmtă pe dedesubt.

Mi-am dat seama că mă holbez și am dat să mă întorc tocmai când Owen s-a oprit în fața piesei mele preferate – o masă de conac pe care o foloseam ca birou.

Computerul, ziarele și niște mici unelte acopereau cea mai mare parte din ea. Puteai să reconstitui mental masa de sub toate acele obiecte doar dacă te uitai cu atenție. El se uita. A pipăit lemnul dur de sequoia pe care îl șlefuisem, îngălbenindu-l discret pe la colțuri și întărindu-i fiecare muchie cu metal brut.

Era Owen primul client care să remarce masa? Nu, sigur că nu. Dar era primul care se apleca, exact așa cum fac eu de multe ori, trecându-și degetele de-a lungul muchiei metalice ascuțite și apucând masa din acel loc.

A întors capul și a ridicat privirea spre mine.

– Au, a spus.

– Încearcă să dai peste masa asta în toiul nopții, am zis.

Owen s-a ridicat, dând mesei o palmă ușoară de despărțire. Apoi a venit spre mine. A înaintat până când am ajuns cumva să stăm foarte aproape unul de altul – de fapt, prea aproape ca eu să nu mă întreb cum am ajuns așa. Probabil ar fi trebuit să fiu conștientă de maioul și de blugii mei ruși, stropite cu vopsea, de cocul ciufulit din vârful capului și de cărlionții nespălați care

scăpaseră din el. Totuși, am simțit altceva atunci când l-am văzut privindu-mă.

- Păi și care-i prețul de pornire? a zis el.

- De fapt, masa asta e singura piesă din atelier care nu e de vânzare, i-am răspuns.

- Pentru că poate cauza accidente? a întrebat.

- Exact, am zis.

Acela a fost momentul în care a zâmbit. Când Owen a zâmbit. Era ca un titlu de piesă pop proastă. Ca să fie clar, nu era vorba că zâmbetul i-ar fi luminat fața. Nu era nimic atât de sentimental sau de exploziv. Era vorba mai mult că zâmbetul lui - acel zâmbet generos, copilăresc - îl făcea să pară cumsecade. Îl făcea să pară cumsecade, într-un fel pe care nu eram obișnuită să-l întâlnesc pe Green Street, în centrul Manhattanului.

- Deci, nu negociem pentru masă? a zis.

- Mă tem că nu, dar pot să-ți arăt alte câteva piese?

- Ce-ai zice, în schimb, de o lecție? Mi-ai putea arăta cum să-mi fac o masă asemănătoare, dar poate cu mușchii ceva mai blânde..., a zis. O să semnez un angajament. Orice vătămare va fi pe riscul meu.

Zâmbeam încă, dar mă simțeam încurcată. Pentru că, brusc, nu mai aveam impresia că vorbim despre masă. Eram aproape sigură că nu mai vorbim despre asta. Mă simțeam atât de încrezătoare pe cât se poate simți o femeie care își petrecuse ultimii doi ani într-o relație cu un bărbat cu care își dăduse seama că nu se putea mărita. Cu două săptămâni înaintea nunții lor.

- Ascultă, Ethan..., am zis.

- Owen, m-a corectat el.

- Owen. E drăguț din partea ta că ai întrebat, am zis, dar am, oarecum, un principiu de a nu mă întâlni cu clienții.